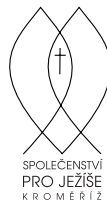

**Vy jste ho (Otce)
nepoznali, ale já ho
znám...**

Jan 8,55

„ZA KOHO MNE POKLÁDÁTE VY?“

...Když člověk kolem sebe šermuje rukama, to ještě neznamená, že bojuje. Když běhá dokola, to neznamená, že někam běží a doběhne k cíli. Ne každý, když je z pocení, tak dělal smysluplnou práci. A tak se nám někdy stane, že člověk dělá věci, které dělat nemá, nebo odejde tam, kde odejít nemá, a pak dělá co? No až mu to dojde, tak volá: „Pane, zachraň mne! Pane, pomoz mi!“ Nebo ještě někdy máme tu drzost, že vyrazíme tam, kam nemáme jít a říkáme: „Pane Ježíši, pojď se mnou.“ A On jde, rozumíš, On jde.. Problém je, že je to cesta, kterou si zacházím a komplikuji si život. Ono to má být jinak. On se ustanovil vůdcem; On řekl „já jsem Pán a Mistr“. A my Ho máme následovat. A ve všem. Stylem života, i v konkrétních rozhodnutích, která děláme. Jeden takový krásný moment v evangeliu svatého Matouše, který budete znát velmi dobře, v 16. kapitole Matoušova evangelia Ježíš vzal své učedníky a

šel zadní cestou, aby s nimi rozprávěl a poučoval je o všem možném. Když se přiblížili k Cesareje Filipově, tak se ptá učedníků: „A hoši, tak co se povídá vlastně mezi lidmi? Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ No a teď Ti chlapi říkají tu, co slyší přes svoje „dcerky“.. Takže když se doma Petr zastavil, hned věděl, čím žije Kafarnaum. No a tak bylo vidět, že věděli, popovídali si a říkají: „Jeden za Jeremiáše a za Eliáše a za někoho z proroků..“ Ale Pán tou otázkou jen navedl, protože jim chtěl položit otázku druhou: „**Za koho mne pokládáte vy?**“ **To je věta, která je důležitá pro život každého z nás. A je velmi dobře, aby si ji člověk občas položil. Protože to, že druzí mají Ježíše za svého Mistra, Pána a Spasitele, to je hezké, ale ten rozhodující moment je, kdy Ho za to přijmu já. Naši lidé všichni v kostele vědí, co se o Kristu říká, všichni slyšeli tisíckrát, že je Spasitel, Pán a Mistr. Zkuste si odhadnout jak vysoké procento těch lidí ale skutečně Pánu dalo svůj život. A dobrovolně si Ho zvolili za Pána svého života. A chtějí Ho poslouchat. To je rozdíl. Protože to Ježíšovo „Za koho mne pokládáte vy?“, je to něco, co mění život člověka. Protože jestliže vím, že je Pán, tak podle toho musím jednat.**

(V. Kodet – přepis části promluvy z exercicií pro slovenské bohoslovce)

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

NAŠE ZKUŠENOST S BOHEM (2. ČÁST)

(.. obraz Otce zkraslený slovy blízkých vyrytými do srdce..)

Další důležitou skutečností, která vnitřně podmiňuje vznik našeho vztahu s Bohem, vztahu k Otci, jsou všechna slova, která nejbližší lidé kolem nás řekli na naši adresu. A samo-

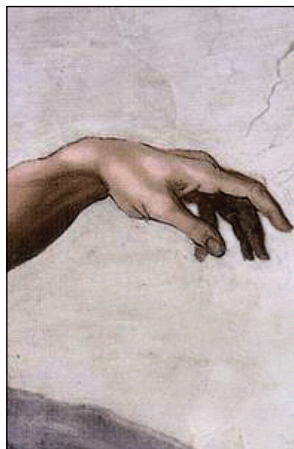

zřejmě především naši rodiče. Všechna ta slova, kterými nás vymezovali a zasévali tím do našeho srdce neblahou setbou. Ať už to byla slova ponížení, odmítnutí, slova soudu, kritiky, která způsobovala negativní vztah k životu, k nám samotným. To všechno nakonec způsobí, že člověk vnímá Boha jako někoho, kdo ho nepřijímá.

(..a přímo vykreslený špatnou představou rodičů...)

Třetí takovou podstatnou skutečností, která ovlivňuje vznik naší představy Boha a komplikuje nám vztah s Otcem, je víra tradovaná našimi rodiči a s ní spojená představa Boha. Tak jako my, každý z nás, máme svoji představu, tak také naši rodiče měli a mají představu Boha. Podle toho žili a utvářeli celý svůj život, vztah k okolnímu světu. A tuto představu, aniž si to uvědomovali, tak vtiskávali do nás. Člověk je touto vírou rodičů ovlivněn, ať už je to v dobrém nebo ve zlém. To je jedno, ale vždycky je nějakým způsobem poznamenán. Je ovlivněn ve svém vnitřním vnímání Boha a přitom tato víra rodičů vůbec nezaručuje, že dotýčný najde osobní vztah k Bohu. Dokonce se setkáváme velice často s tím, že právě tradovaná víra, kterou, jak říkáme lidově, mnozí zdědili po rodičích, vůbec nevede k tomu, že lidé si tuto víru osvojili a v ní vytrvali. Naopak. Jako dospělí lidé častokrát víru odloží jako něco, co je pro ně nepřijatelné. A mají také svoji představu s Bohem vyřešenou.

(Neblahý vliv dalších negativních zkušeností...)

Další skutečnost, která ovlivňuje náš vztah k Bohu Otci, jsou všechny negativní zkušenosti našeho života, ať je to s kýmkoliv a s čímkoliv. Ono jich je za život dost. Všechno to bolavé, co člověk prožije, nás v důsledku vnitřně staví do neviditelné podoby odporu a nedůvěry vůči Bohu. V Bohu vidíme původce všech našich problémů. Protože On je ten, který by to mohl vyřešit a nakonec nevyřešil. V důležitých životních otázkách nás nechal na holičkách a my jsme zůstali sami a nikdo se nás nezastal.

(Cesta k poznání skutečné Otcovy tváře...)

Chceme-li se vymanit ze všech těchto špatných vlivů na náš život a na utváření naší představy Boha, našeho vztahu k Němu, je velice důležité jednoho dne předložit Bohu celou svoji minulost. Nebát se odkrýt všechna bolavá místa, slova, události, kterými jsme byli poznamenáni. Uvědomit si negativní situace, které ovlivnily naše životní vnímání. Chceme-li se vypořádat s naší minulostí, je třeba odkrýt pravdu. O nás a o všem tom, co jsme v životě prožili. To není nic snadného. Vyžaduje to velikou odvahu. A je velice dobře, když v takové chvíli máme vedle sebe někoho, kdo nám pomůže se s touto skutečností vyrovnat. Nechceme nikoho soudit, ani naše rodiče, vy starší dobře víte, jak je těžké děti dobře vychovat, jak není snadné do života svých dětí nepřenést nic špatného. Jak člověk ve vsí dobré snaze nezabrání některým deformacím, které by nejraději na svých dětech neviděl. My tady nejsme od toho, abychom někoho soudili, ale abychom věci nazvali pravým jménem, abychom dokázali

očistit svůj vztah s Bohem a svoji zkušenost s Nebeským Otcem. Je třeba všem Těm, kteří negativně ovlivnili náš vztah s Bohem, ze srdce odpustit a smířit se. A poprosit Pána, aby On uzdravil všechny tyto bolavé skutečnosti.

(V modlitbě (nejlépe s někým) vše nahlas pojmenovat, vynést na světlo, předložit Otci k uzdravení...)

Někdy je třeba i vůči Bohu vyslovit všechny negativní pocity, které v srdci chováme. Poněvadž jsme vyrostli v křesťanském prostředí ve své většině, tak nejsme zvyklí hádat se s Bohem. Ani nejsme zvyklí říkat Bohu něco neuctivého nebo nepěkného, Pánu Bohu nadávat nebo Mu říkat slova, která jsou velmi nepěkná, ale pokud jsou v našem vlastním srdci, tak je třeba je vyslovit.

Bohu Tím neublížíme. Bůh ví, že jsme tím poznamenáni, a že negace, která je v nás a která je nasměrována vůči Bohu nakonec v důsledku nejvíce ničí nás samotné. Bohu skutečně nemůžeme ublížit, když vyjevíme negativní pocity vůči němu. A nám samotným to pomůže tím, jak je vyslovíme, odstoupit od té skutečnosti a máme jedinečnou šanci, aby to v nás mohlo být uzdraveno.

(Připomenout dobré...)

Nebylo by to úplné, kdybychom si při této příležitosti alespoň kratince nezdržovali, že je třeba nezapomenout na všechny, kteří nás opravu měli rádi, kteří k nám měli úctu, a kteří nám pomohli právě svým vztahem k nám otevřít se té zkušenost s Bohem, jakou nám připravuje Ježíš. Nezapomenout na všechny ty chvíle, kdy nám bylo s Bohem i s lidmi dobře. Ať už to bylo s rodiči s prarodiči, kdy jsme prostě cítili svoji hodnotu. Cítili jsme, že pro někoho máme velikou cenu, že někomu na nás záleží.

(Láska druhých nám otevírá dveře k poznání Otce)

Tyto chvíle nám otvíraly dveře k poznání Nebeského Otce takového, jaký je. A je třeba tuto lásku druhých lidí docenit. Docenit lásku těch, kteří se obětovali a kteří nás opravdu milovali. Ale přesto je potřeba říct, že žádná lidská láska se nedá ztotožnit s láskou Boží. Mezi tou nejčistší láskou lidskou a mezi láskou Boží je nebetyčná propast. A když toto jednou v životě člověku dojde, přestane druhé soudit a ví, že stejně mu nezbyvá nic jiného, než se nechat Ježíšem do vztahu lásky s Otcem uvést zcela bezprostředně. Bez zprostředkování jiných lidských vztahů.

(Propastný rozdíl mezi láskou lidskou a láskou Boží)

Objevit propast mezi láskou lidskou a láskou Boží, je veliká milost. Abychom mohli zakusit Boží Lásku, je třeba překročit všechna omezení lásky lidské. Bůh Ježíše Krista, náš nebeský Otec se projevuje jako někdo, kdo je zcela jiný, než nám ukazuje naše vlastní zkušenost s lidskou láskou. Je tedy pochopitelné, že abychom mohli vybudovat opravdu vnitřní, ničím nezakreslený vztah k nebeskému Otci a poznali - jak je to možné v tomto světě - Boha takového jaký je, mohli nad Ním žasnout a mohli se Mu skutečně oddat a žít k jeho chvále, **potřebujeme falešné představy nejprve pojmenovat a pak je nekompromisně rozbořit.** Osvobodit se od falešných představ, které máme o Bohu, o Jeho vztahu k nám a našem vztahu k Němu, ale vyžaduje skutečně velkou míru odvahy. Rozhodnutí a pokoru člověka. Člověku musí opravdu jít o to, aby Boha poznal, protože cesta k tomu je velmi nesnadná.

Pokračování příště

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Kéž na mě sestoupí tvé milosrdenství, Hospodine, i tvá spása, jak jsi řekl **Ž 119,41**

ŘÍJEN 2011

1.	SO	Bar 4,5-12.27-29; Zl 69; Lk 10,17-24	17.	PO	Rim 4,20-25; Lk 1; Lk 12,13-21
2.	NE	Iz 5,1-7; Zl 80(79); Flp 4,6-9; Mt 21,33-43	18.	ÚT	2Tim 4,9-17b; Zl 145(144); Lk 10,1-9
3.	PO	Jon 1,1-2,1.11; Jon 2; Lk 10,25-37	19.	ST	Rim 6,12-18; Zl 124; Lk 12,39-48
4.	ÚT	Jon 3,1-10; Zl 130; Lk 10,38-42	20.	ČT	Rim 6,19-23; Zl 1; Lk 12,49-53
5.	ST	Jon 4,1-11; Zl 86; Lk 11,1-4	21.	PÁ	Rim 7,18-25a; Zl 119; Lk 12,54-59
6.	ČT	Mal 3,13-20a; Zl 1; Lk 11,5-13	22.	SO	Rim 8,1-11; Zl 24; Lk 13,1-9
7.	PÁ	Jl 1,13-15;2,1-2; Zl 9; Lk 11,15-26	23.	NE	Ex 22,20-26; Zl 18(17); 1Sol 1,5c-10; Mt 22,34-40
8.	SO	Jl 4,12-21; Zl 97; Lk 11,27-28	24.	PO	Rim 8,12-17; Zl 68; Lk 13,10-17
9.	NE	Iz 25,6-10a; Zl 23 (22); Flp 4,12-14.19-20; Mt 22,1-14	25.	ÚT	Rim 8,18-25; Zl 126; Lk 13,18-21
			26.	ST	Rim 8,26-30; Zl 13; Lk 13,22-30
10.	PO	Rim 1,1-7; Zl 98; Lk 11,29-32	27.	ČT	Rim 8,31b-39; Zl 109; Lk 13,31-35
11.	ÚT	Rim 1,16-25; Zl 19; Lk 11,37-41	28.	PÁ	Ef 2,19-22; Zl 19(18); Lk 6,12-19
12.	ST	Rim 2,1-11; Zl 62; Lk 11,42-46	29.	SO	Rim 11,1-2a.11-12.25-29; Zl 94; Lk 14,1,7-11
13.	ČT	Rim 3,21-30a; Zl 130; Lk 11,47-54	30.	NE	Mal 1,14b-2,2b.8-10; Zl 131(130); 1Sol 2,7b-9.13; Mt 23,1-12
14.	PÁ	Rim 4,1-8; Zl 32; Lk 12,1-7			
15.	SO	Rim 4,13,16-18; Zl 105; Lk 12,8-12	31.	PO	Rim 11,29-36; Zl 69; Lk 14,12-14
16.	NE	Iz 45,1,4-6; Zl 96(95); 1Sol 1,1-5b; Mt 22,15-21			

PRAVIDELNĚ

• každou neděli v 19 hodin Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše

PROGRAM NEDĚLNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:

- 2. 10.: 1. neděle v měsíci: s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
- 9. 10.: 2. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
- 16. 10.: 3. neděle v měsíci: společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
- 23. 10.: 4. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství
- 30. 10.: 5. neděle v měsíci: s modlitbou za individuální potřeby přítomných

PŘIPRAVUJEME

Tři barvy lásky: Umění s druhými lidmi sdílet Boží spravedlnost, pravdu a milost.

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 17.45 h v kapli sv. Tadeáše se chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přímluvné modlitbě. Podle možností se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme. Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849